

FRANK EINSTEIN

2

UN XAVAL
PRODIGI
(i una mica
sonat)

i
L'ELECTRO-DIT

JON SCIESZKA
IL·LUSTRAT PER **BRIAN BIGGS**

Estrella Polar

ANK

TEIN

i l'Electro-Dit

JON SCIESZKA

IL·LUSTRACIONS DE BRIAN BIGGS

Estrella Polar

ESTRELLA POLAR
SÉRIE FRANK EINSTEIN

TÍTOL ORIGINAL: *FRANK EINSTEIN AND THE ELECTRO-FINGER*

© 2014, JON SCIESZCA
© DE LES IL·LUSTRACIONS: 2014, BRIAN BIGGS
DISSENY DEL LLIBRE DE CHAD W. BECKERMAN

PRIMERA EDICIÓ EN LLENGUA ANGLESA: 2014, AMULET BOOKS
IMPRÈS PER HARRY N. ABRAMS, INC., NOVA YORK.
TOTS ELS DRETS RESERVATS.

© DE LA TRADUCCIÓ: 2015, DAVID NEL·LO COLOM
© D'AQUESTA EDICIÓ: 2015, GRUP EDITORIAL 62 S.L.U.,
ESTRELLA POLAR, AV. DIAGONAL, 662-664, 08034 BARCELONA

PRIMERA EDICIÓ EN CATALÀ: OCTUBRE DEL 2015

WWW.ESTRELLAPOLAR.CAT

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL
DIPÒSIT LEGAL: B. 19.268-2015
ISBN: 978-84-16519-12-5
IMPRESSIÓ: EGEDSA

QUEDA RIGOROSAMENT PROHIBIDA SENSE AUTORIZACIÓ ESCRITA DE L'EDITOR
QUALSEVOL FORMA DE REPRODUCCIÓ, DISTRIBUCIÓ, COMUNICACIÓ PÚBLICA
O TRANSFORMACIÓ D'AQUESTA OBRA, QUE SERÀ SOTMESA A LES SANCIONS
ESTABLERTES PER LA LLEI. PODEU ADREÇAR-VOS A CEDRO (CENTRO ESPAÑOL
DE DERECHOS REPROGRÁFICOS, WWW.CEDRO.ORG) SI NECESSITEU FOTOCOPIAR
O ESCANEJAR ALGUN FRAGMENT D'AQUESTA OBRA (WWW.CONLICENCIA.COM;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). TOTS ELS DRETS RESERVATS.

STIGUES QUIET, WATSON —DIU EN FRANK

Einstein—. No et farà gaire... mal!

—És el «gaire» el que em preocupa

—respon en Watson intentant no

mourer's.

En Frank frega els peus damunt la catifa de llana. Alça el dit índex fins que el té a l'altura del nas d'en Watson.

El Klink, connectat a un endoll d'un racó del laboratori d'en Frank, mira cap amunt i diu, sense cap emoció:

—Oh, quina emoció, no sé què passarà.

—**Jo tampoc, jo tampoc, jo tampoc!** —piula el Klink.

El Klink enfoca l'ull, que és una càmera, cap al Klink:

—Doncs jo sé exactament el que passarà.

—**Què?** —piula el Klank.

—Què? —pregunta en Watson.

En Frank apropa més el dit al nas d'en Watson. Un petit llampec d'electricitat salta del dit d'en Frank al nas d'en Watson.

Bzzzzt!

—Ai! —crida en Watson.

—Tot un èxit! —exclama en Frank.

—**Ha, ha, ha!** —fa el Klank.

—**I la gent diu que ets un prodigi?** —diu el Klink.

En Watson es frega el nas i seu al taulell del laboratori d'en Frank.

—Per què ho has fet, això?

En Frank afegeix un dibuix i una nota ràpida al seu quadern d'apunts.

—Energia. Energia estàtica. El mateix que els llampecs, però a petita escala.

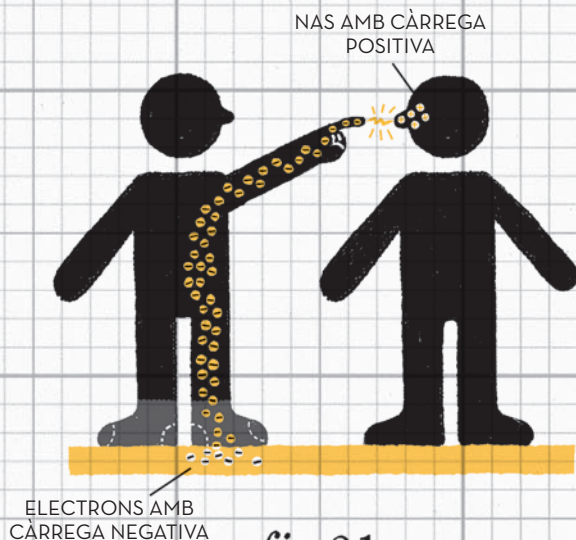
—Això vol dir que m'has llampegat el nas.

—Sí.

—Per què?

—Per què fem les coses, Watson?

En Frank penja una foto d'un llamp a la seva Paret de la Ciència, sota l'apartat d'Energia.

—Per descobrir com funcionen les coses. Per fer el nostre proper invent. Per encetar la qüestió de l'energia. Però per damunt de tot, per fer-te saltar.

El Klink es desendolla, ja recarregat, i enrotlla el cable.

—L'electricitat estàtica —explica el Klink—. Electrons lliures que s'acumulen tot fregant la catifa de llana es carreguen negativament. Després salten cap al nas d'en Watson, que porta una càrrega positiva, perquè la càrrega contrària els atreu.

—I això és exactament igual que el que passa amb els llamps —explica en Frank—. Els núvols de tempesta es

carreguen negativament a la part inferior. Els llamps són la descàrrega d'electricitat cap a terra que és positiva. Les càrregues positives s'atreuen.

—Ostres... magnífic —diu en Watson—. Pots fer un invent de nassos?

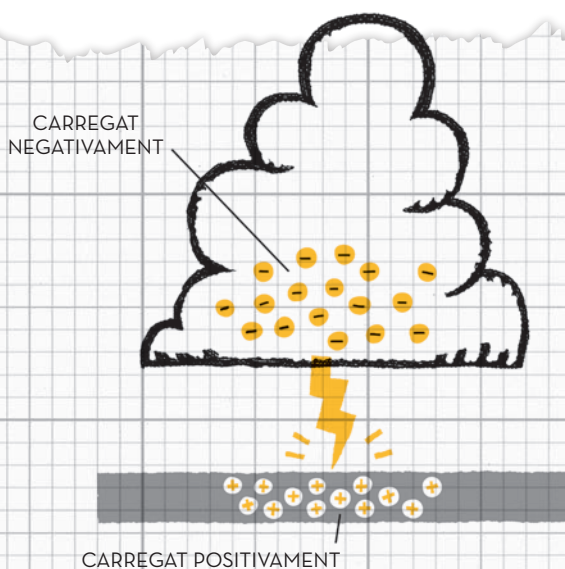

fig. 2.2

—No, no és això —diu en Frank—. La cosa va d'energia! I energia per a tot. L'energia és el que fa girar el món. Sense energia, no passaria res.

—Això és cert —corrobora el Klink—. L'energia es presenta de maneres molt diverses. Potser estàs

interessat a veure que m'he millorat amb un munt d'accessoris d'energia nous de trinca —diu el Klink, alhora que mostra els seus nous accessoris—. Energia mecànica. Elèctrica. Magnètica. Química. Llum. Calor. Nuclear. No hi he afegit energia sonora.

—**Sí, sí, sí** —diu el Klank—. **Perquè jo tinc l'energia sonora. Ara mateix faré un nou bugui-bugui robòtic. Escolta! Bang, badang, bang...**

—Perfecte! —diu en Frank—. Tot són formes d'energia. Però el fet més sorprenent i fascinant sobre l'energia és que no es pot destruir ni crear. Només pot transformar-se d'una forma a una altra.

—Hmmm —diu en Watson, que no sembla pas tan fascinat com això—. Però a veure... tot plegat com m'ajudarà en la meva nova invenció?

En Watson comença a feinejar amb una pila de petites boles de paper, pèsols secs i cartronets, triant els que càpiguen bé dins d'una canyeta de plàstic que és la seva sarbatana casolana.

En Watson hi fica un pèsol sec. Fa una bufada curta i dispara contra una llauna de refresc que ja havia preparat com a diana. El pèsol vola en una mena de paràbola i pica amb un ping contra el cos metàl·lic del Klank.

KLINK

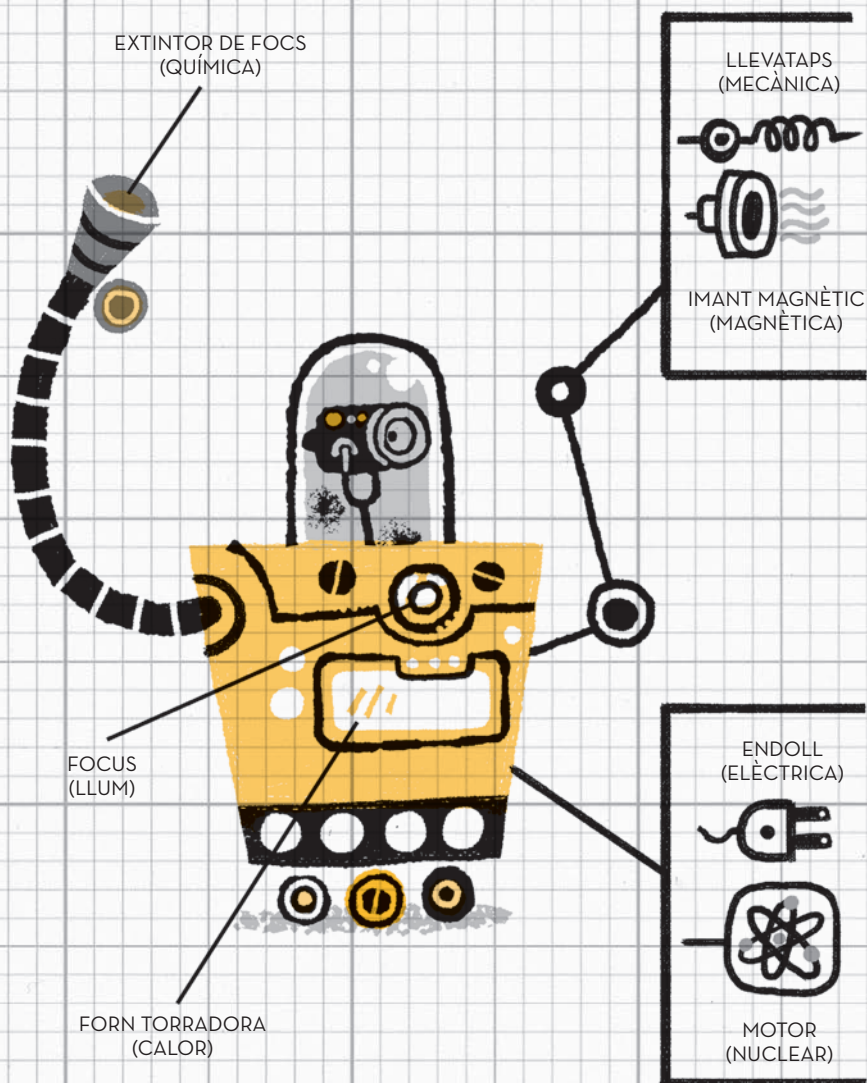

fig. 2.3

—Això és precisament en el que treballem! —diu en Frank—. Forces. Les forces són les diferents maneres en què l'energia s'aplica al món. Les forces són com es produeix el moviment. I una gran part d'això ho va descobrir aquest paio.

En Frank assenyala la seva Paret de la Ciència.

—Aquest és possiblement el científic més famós de tots els temps: Sir Isaac Newton. Va ser ell el que es va empecar les tres lleis del moviment.

—M'agrada la superperuca —diu en Watson.

—I nosaltres podem fer servir les lleis sobre les forces...

Mentre en Frank enraona, en Watson carrega un cartro-net plegat a la sarbatana casolana. Apunta a un tub metàl·lic del sostre.

—...per dirigir l'energia que...

El projectil no toca el tub però colpeja un conducte d'alumini: ping!

I en sec se sent un estrepitós patapam que s'escampa pel laboratori. Les parets tremolen. Un pany de sostre es col·lapsa i cau a terra amb un escampall de fusta estellada i de tubs metàl·lics.

—Jo no ho he fet! —crida en Watson mirant-se la sarbatana casolana—. O sí que ho he fet?

Però abans que ningú pugui respondre, una figura imponent i sinistra, amb braços robustos i el cap encaputxat, apareix enmig de l'escampadissa, raucant, gemegant...

—Ens atacarà! —brama en Watson—. Ajupiu-vos!

I tothom s'ajup.

— **A** **RRRG! —GRUNY LA FORMA FOSCA AL LABORATORI**
 ple de pols.
 —**Què és?** —diu el Klank—. **Tinc**
por.

—No pots tenir por —li explica el Klink—. Ets una màquina.

La figura amenaçadora apunta amb alguna cosa que s'assembla a un bazuca que té a l'espatlla.

—**D'acord** —diu el Klank, amb una mica de claror a la bombeta de l'antena del cap—. **Doncs potser és que estic una mica nerviós.**

En Frank agafa una canonada de plom. En Watson, un bat de beisbol.

—Som més que aquest... aquesta cosa. Preparats per a l'atac, a la una...

—Què? —xiuxiueja en Watson—. Potser em convindria tornar a fer servir la sarbatana casolana.

—A les dues...

La fosca figura tremola, gemega i apunta el bazuca cap al Klank.

—**No disparis!** —piula el Klank—. **Jo sóc una màquina amiga.**

—Què...? Ostres... —diu la fosca figura enmig de la polseguera—. Ho sento, xavals. No era la meva intenció interrompre una tertúlia amigable.

—Avi Al! —exclama en Frank bo i deixant caure el tros de canonada de plom.

I sí que és l'avi. Perquè qui més diu coses com «tertúlia amigable»?

L'avi Al es treu els parracs de lona del cap. Aparta el tros de tub trencat de l'espatlla i avança donant puntades de peu entre aquell munt de runa que és la mica de sostre esfondrat.

—Càsum l'olla! Ja no me'n recordava, d'aquest tros de sostre mal apedaçat. Ha caigut i se m'ha emportat el molí de vent i a mi i tot!

En Frank ajuda l'avi Al a espolsar-se.

—Molí de vent? Què fas amb un molí de vent?

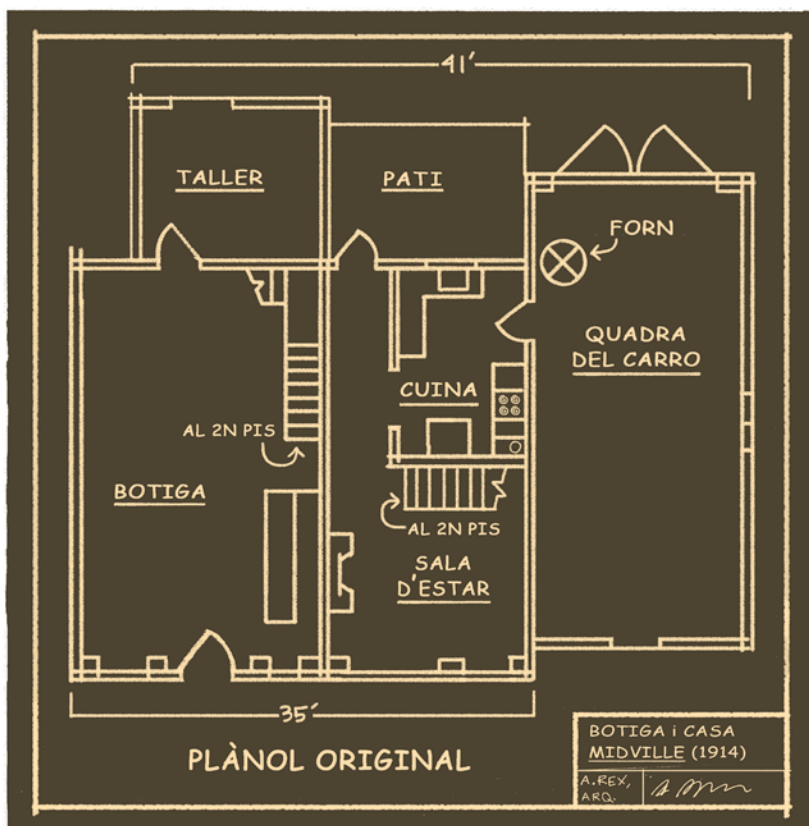
L'avi Al seu al taulell del laboratori.

—Genero la meva pròpia energia. Vull desendollar-me de la xarxa general. La Companyia d'Energia i Llum de Midville ha canviat d'amos. I han fet que es dispari la factura de l'electricitat.

—Justament estàvem parlant d'energia —diu en Frank.

—I de forces —afegeix en Watson.

—Permeteu-me que us ensenyi el que tinc. Potser vosaltres em podríeu donar un cop de mà.

L'avi Al comença a furgar entre aquell munt de runa i trossos de molí. Agafa un rotllo de paper, el desplega i mostra el plànol de l'edifici.

L'avi Al marca un itinerari en el plànol.

—L'electricitat corre per aquí. Aquest edifici té uns cent anys. Es va construir quan hi havia carbó en abundància, i el petroli era barat. Tota l'electricitat provenia de cremar combustibles fòssils.

—**Fonts d'energia no renovables** —diu el Klink tot

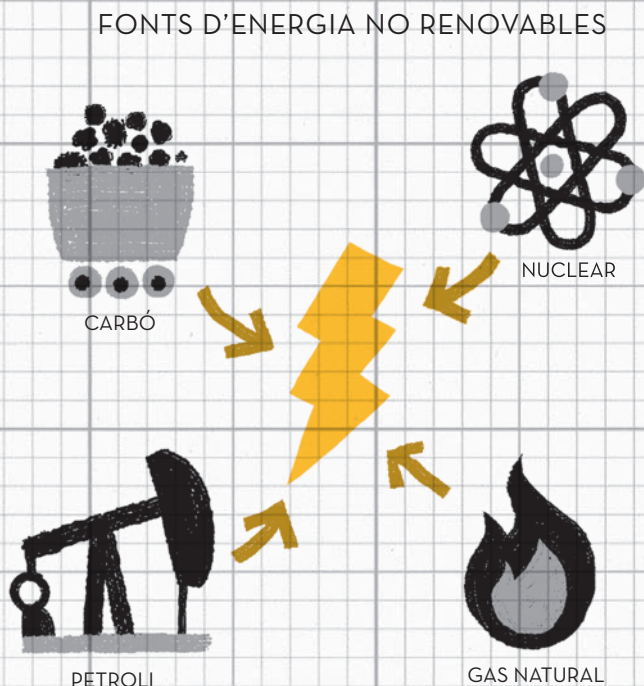

fig. 2.4

projectant un diagrama en una de les parets del laboratori d'en Frank.

—El residus de plantes i animals aixafats i en descomposició durant milions d'anys —explica el Klink—, que es converteixen en petroli i gas.

En Frank assenteix.

—La mena de cosa que triga milions d'anys a ser substituïda.

—Exacte —diu l'avi Al—. Per tant, em penso que em passaré a les energies renovables.

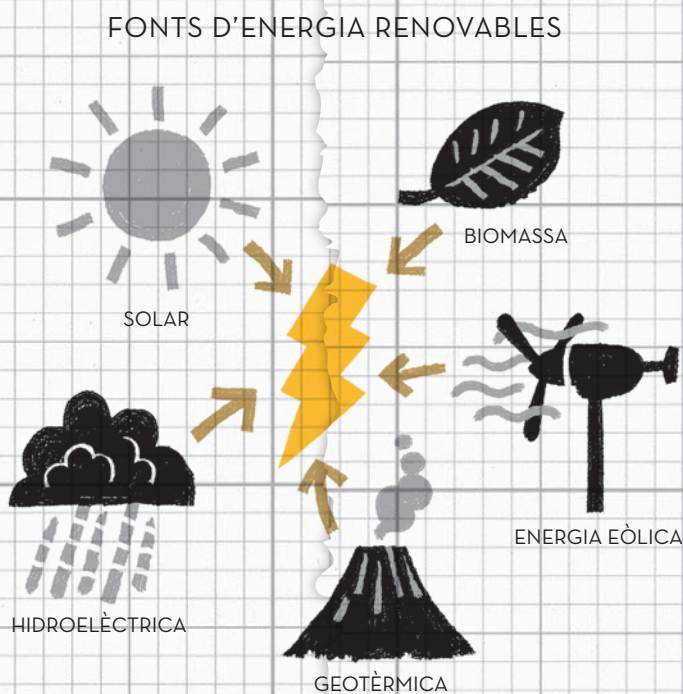

fig. 2.5

El Klink projecta un altre diagrama a la paret.

—Fantàstic! —salta en Frank—. Com per exemple l'energia geotèrmica, que fa servir la temperatura de la Terra per refredar l'aigua a l'estiu i escalfar l'aigua a l'hivern.

—I l'electricitat generada per un molí de vent. Ja ho tenia gairebé enllestit —diu l'avi Al.

—I vés a saber què més! Potser un telèfon que funcioni amb energia solar? Una turbina hidroelèctrica per alimentar la televisió? —afegeix en Frank.

ENERGIA EÒLICA (DE VENT)

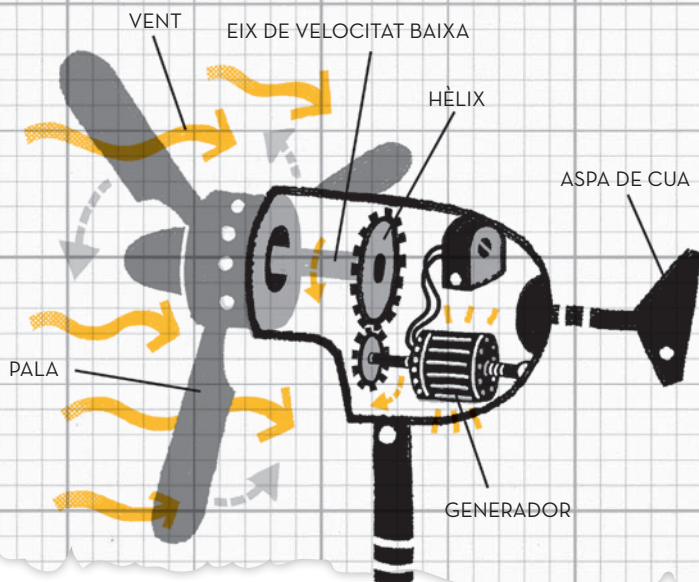

fig. 2.7

—Una passada! —diu en Watson.

En Frank estudia el pla. Es rasca el cap. I assenteix.

—Guapíssim. Però saps què seria encara més guapo?

—**Míster Univers?** —prova el Klank.

—Encara millor que desendollar-se de la xarxa. Prescindir de la xarxa —pensa en Frank en veu alta—. Una energia sense cap mena de cable. Accessible des de tot arreu. Sense generadors. Sense fils. Xuclant de l'energia elèctrica que és tot l'univers.

En Frank assenyala un altre retrat que té penjat a la Paret de la Ciència.

—Hi havia un científic anomenat Nikola Tesla que va viure cap allà el 1900 i que va realitzar uns experiments admirables amb energia sense fils. Ell estava convençut que era possible.

—Però és impossible —diu en Watson.

En Frank frega els peus damunt la catifa, alça el dit i bzzzzzt, deixa anar una petita descàrrega al nas d'en Watson.

—D'impossible, no en té res... —diu en Frank.

